

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: נימני	שם פרטי: ציין
--------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: נימני		בלועזית Nimni
שם פרטי איתו נולדתי: ציין	בלועזית Zion	מין: זכר שנת לידה: 1934
עיר לידה: טריפולי	בלועזית Tripoli	ארץ לידה: לוב
שם פרטי ושם משפחה של האב: אברהם נימני	שם פרטי ושם נעורים של האם: רחל	ארץ המגורים: לוב
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: טריפולי	בלועזית Tripoli	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) טריפולי, בן - גאזי	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'	שנת עליה: 1949	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה אוניית "עצמאות"

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה ועד לחייך בארץ ישראל:

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

אני זוכר שאימא שלי הייתה עקרת בית ואבי עבד בתחום הצורפות, לעולם לא ישבתי על ספסל הלימודים. בבית בו גדלתי היו חיים מצומצמים, חיים בינוניים, את החגים חגגנו כמו כל תושבי לוב באותם ימים ואת חברי ילדותי איני זוכר. יום אחד לקחו אותנו לאיזשהו מקום מגודר והכניסו אותנו לבניין עם הרבה משפחות, הבניין נראה כמו מחסן ללא מחיצות. ליווה אותנו אדם לבוש מדים, אני לא זוכר אם היה הוא גרמני או איטלקי ואמר: "פה אתם תשנו עם עוד כמה משפחות". למחרת באור יום ראינו שישנם הרבה מחסנים כאלו מסביבנו, שם ישבנו תקופה מסוימת ולאט לאט החלו המחלות, היו המון כינים ולא היו לנו את הצרכים הבסיסיים ביותר, עקב זה אימא שלי נפטרה במקום זה. בסיום המלחמה שחררו אותנו אמריקאים או אנגלים והחזירו אותנו ללוב, היינו אני, אחי, שלושת אחיותיי ואבי כי אימי נפטרה, אבי נישא מחדש וכולנו סבלנו מאשתו החדשה, לאט ברחנו מהבית וכל אחד החל את דרכו שלו. בין העלייה של 1949 לעלייה של 1953 התגייסתי לשירות סדיר, את השירות סיימתי ב-1955. לא קיבלו אותי ההורים שהייתי חייל ללא כסף אבל החלטתי גם להתחנן ללא כסף. אחרי שכנועים רבים הצלחתי בסופו של דבר לגרום לאבי להסכים לעלות ארצה, עלינו ב"אוניית עצמאות" ובישראל הכניסו אותנו לצפת וכעבור כמה ימים לכפר ערבי בשם בירייה. כל הזמן הייתה חשובה שהארץ היא הבית שלנו, בחו"ל קראו לי ציון, שם שגרם לי לחטוף מכות קשות מערבים, אני גר בבירייה מאז ועד היום כשהיום הוא מושב יהודי לכל דבר. גידלתי בו שתי בנות ובן והם כולם נשואים, יש לי 11 נכדים ובתקופה האחרונה נולדה לי נינה. את כל ילדיי חונכתי לשירות צה"ל, לתרום למדינה ואני מקווה שנישאר לנצח נצחים בארץ הזו. אני רוצה להעביר מסר לדורות הבאים שצריך להיות אדם ישר ומה שלא טוב לך אל תעשה לחברך.

ראיון: אופיר אשכנזי, מושב בירייה, יוני 2013